

ԵՐԿՈՒՇԱԲԹԻ, 18 ՆՈՅԵՄԵՐ, 2024

ՏԵՐՈՒՆԱԿԱՆ ԱՊՈԹՔ

(միասնաբար արտասանուած)

Իմաստութիւն Հօր Յիսուս, Կուր ինձ իմաստութիւն պարիս խորհել եւ խօսել եւ գործել առաջի քո յամենայն ժամ. ի չար խորհրդոց, ի բանից եւ ի գործոց փրկեալս. եւ ողորմեա քո արարածոց եւ ինձ բազմամեղիս: Ամէն:

ՍԱՂՄՈՍ 119

ԱՍՏՈՒԾՈՅ ՕՐԷՆՔԻՆ ԱՐԳԱՐՈՒԹԻՒՆԸ

Արդար ես դուն, Տէր, դատաստաններդ ուղիղ են:

Արդար պատուիրաններդ տուիր,

որոնք ամբողջութեամբ նշմարիտ են:

Պատուիրաններուդ նախանձախնդրութիւնը գիս կ'այրէ,

երբ ոտիներս կ'անտեսեն քու խօսքերդ:

Խօսքերդ ընտիր են գերագանցօրէն,

եւ ես՝ քու ծառայ, սիրեցի զանոնք:

Թէպէտ նուաստացայ եւ արհամարհուեցայ,

բայց հրահանգներդ բնաւ չմոռցայ:

Արդարութիւնդ յաւիտենական արդարութիւն է,

Օրէնքդ՝ յաւիտենապէս նշմարիտ:

Նեղութիւն ու վիշտ եկան իմ գլխուս,

եւ միակ բերկրանքս պատուէրներդ են:

Յաւիտենապէս արդար են պատուիրաններդ,

իմաստնացուր գիս, որպէսզի կեանք ունենամ:

ՇԱՐՄԱՆ

Յամենայն ժամ աղաչանք իմ այս են,

ի մեղաց իմոց սուրբ արա զիս տէր:

ԱՊՈԹՔ

Ով Հայր երկնաւոր, Դուն որ գթառատ ես, բազումողորմ ու երկայնամիտ, ու կը մխիթարես մեզ մեր բոլոր նեղութիւններուն մէջ, կը հարուածես ու Դուն ինքդ կը բժշկես, եւ երբեք չես լքեր Քու ստեղծած-ներդ: Զգաստութիւն եւ մխիթարութիւն տուր մեր բոլորի հոգիներուն: Լսէ մեր աղօթքն ու պաղատանքը, եւ իմաստութեանդ լոյսը ծագէ եւ Սուրբ Հոգիիդ շնորհները թափէ մեր խաւարած հոգիին մէջ, ու մեր մտքին մէջ դրոշմէ աստուածային երկիւղդ եւ ջերմեղանդութիւնդ, որ-պէսզի արժանի կերպով մեր աղաղակը լսելի ըլլայ Քեզի, մանաւանդ այս դժուարին օրերուն: Սյնպէս ինչպէս առաքեալներուդ հաւատքը գորա-ցուցիր, Տէր Յիսուս, նոյնպէս մեր հաւատքը գորացուր, եւ մեզի շնորհքը տուր որպէսզի միշտ փառաւորեմք սուրբ անունդ՝ Հայր, Որդի եւ Սուրբ Հոգի. յաւիտեանս: Ամէն:

ՇԱՐՄԱՆ - ՍՈՒՐԲ ԱՍՏՈՒԾ

Սուրբ Աստուած, սուրբ եւ հզօր, սուրբ եւ անմահ, որ յայտնեցար վասն մեր, ողորմես մեզ: (X3)

Փրկել զմեզ ի փորձութենէ եւ յամենայն վրանգից մերոց:

Եւ եւս խաղաղութեան գՏէր աղաչեսցուր: Վասն լսելի լինելոյ Տեառն Աստուծոյ ձայնի աղաչանաց մերոց՝ բարեխօսութեամբ սուրբ Աստուածածնին, եւ իջանելոյ ի վերայ մեր ողորմութեան եւ գթութեան Տեառն Աստուծոյ: Ամենակալ Տէր Աստուած մեր, կեցո՛ւ եւ ողորմես:

ՇԱՐԱԿԱՆ-ԱՂՈՐՁ

*Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա:
Ամենասուրբ Երրորդութիւն, սուր աշխարհիս խաղաղութիւն:
Եւ Հիւանդաց բժշկութիւն, ննջեցեղոց արքայութիւն:
Արի Աստուած Հարցն մերոց, որ ապաւեն ես նեղերոց:
Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Յիսուս Փրկիչ մեզ ողորմեա:*

ՍԱՂՄՈՍ 73

ԱՐԴԱՐՈՒԹԵԱՆ ՅԱՂԹԱՆԱԿԸ

Յասկցայ միայն այն ատեն,
երբ Աստուծոյ սրբարանը ես մտայ,
եւ իմացայ ամբարիշտներուն վերապահուած վախճանը:
Արդարեւ, ով Աստուած,
դուն գանոնք անդունդին եզրը հասցուցիր,
եւ գանոնք կորուստի մատնեցիր:
Ինչպէս պիտի ոչնչանան յանկարծակի,
պիտի ջնջուին, սարսափահար՝ մահուան պիտի մատնուին:
Երագի մը պէս, որ կը չֆանայ՝ երբ մարդ արթննայ,
անոնց պատկերը պիտի չֆացնես ֆաղաֆէդ, ով Տէր:
Երբ հոգիս դառնացած էր եւ սիրտս խոցուած,
յիմարացեր էի, անասունի պէս,
եւ չհասկցայ որ դուն հետս ես:
Բայց ես տեւաբար ֆեզի հետ եմ, Տէր,
եւ դուն ձեռքէս բռնած ես:
Քու խորհուրդներովդ զիս կ'առաջնորդես,
եւ ապա փառքով պիտի ընդունիս զիս:
Երկինքի մէջ ո՞վ ունիմ ես ֆեզմէ գատ,
երկրի վրայ ալ ֆեզմէ գատ մէկը չեմ ուզեր:
Մարմինս ու միտքս կը տկարանան,
բայց իմ մտքիս յենարանը եւ իմ միակ ունեցածս՝
Աստուած ինքն է յաւիտեան:
Անոնք որ ֆեզմէ կը հեռանան՝ պիտի կորսուին,
ֆեզի հանդէպ անհաւատարիմ գտնուողները պիտի ոչնչացնես:
Բայց ինծի համար երանութիւն է մօտիկ ըլլալ Աստուծոյ.
ահա թէ ինչու՝ ես Տիրոջ, իմ Տիրոջս ապաւինեմ եմ,
եւ անոր բոլոր գործերը պիտի պատմեմ:

Պահապան ամենայնի Քրիստոս,
աջ ին հովանի լիցի ի վերայ իմ ի տուէ եւ ի գիշերի,
ի նստիլ ի տան, ի գնալ ի ցանապարհ,
ի ննջել եւ ի յառնել, զի մի երբեք սասանեցայց.
եւ ողորմեա՛ ին արարածոց եւ ինձ քազմամեղիս:

ԱՐԴԱՐՈՒԹԵԱՆ ՅԱՂԹԱՆԱԿԸ 73:17-28

Կը շարունակենք 73-րդ Սաղմոսը: Հասանք այն բաժնին, երբ Ասաֆ եկաւ այն եզրակացութեան, ուր «Այս մասին շար մտածեց ու փորձեց հասկնալ, բայց շար դժուար թուեցաւ»: Ի՞նչ բանի մասին մտածեց: Անարդարութեան: Կը շարունակէ:

«Հասկցայ միայն այն արեւն, երբ Աստուծոյ սրբարանը ես մտայ, եւ իմացայ ամբարիշտներուն վերապահուած վախճանը»: Ե՛րբ է որ կրնամ հասկնալ, ե՛րբ է որ կրնամ մխիթարուիլ: Երբ Աստուծոյ սրբարանը մտնեմ: Աստուծոյ սրբարանը մտնել կը նշանակէ Աստուծոյ պաշտամունքին գալ: Այլ խօսքով Աստուծոյ վերադառնալ: Աստուծոյ ներկայութեան մէջ ըլլալ եւ զգալ Անոր ներկայութիւնը: Անոր ներկայութեան մէջ նախ գտնել մեր խաղաղութիւնը: Որովհետեւ այն անարդար երեւոյթները որ կը տեսնենք, մեր ներքին խաղաղութիւնը կը խանգարեն: Երբ Ասաֆ սրբարան մտաւ, խորքին մէջ Աստուած բան մը ցոյց չտուաւ, այլ Ասաֆ ինք իմացաւ: Նախ պայման է մեր ներքին խաղաղութիւնը վերագտնելու, այդ այդ խաղաղութիւնը կրնանք վերագտնել միայն այն արեւն երբ Աստուծոյ ներկայութեան մէջ կ'ըլլանք: Այդ ներքին խորքոյթիւնը վերագտնել յետոյ աւելի յստակ կը դառնայ թէ ինչ վերապահուած է ամբարիշտին համար: Ինչպէս Դաւիթ պիտի ըսէ. «Միրքդ մի նեղեր ով իմ անձս անօրէնին համար, ոչ ալ նախանձէ, զսպէ բարկութիւնդ եւ զայրոյթդ»: Սրբարանին մէջ ի՞նչ ընելու. նախ աղօթելու, այսինքն՝ Աստուծոյ հետ խօսելու, նաեւ Աստուծոյ խօսքը լսելու: Սրբարանին մէջ տեսնելու այն գոհը, որ Աստուած անով մեղքերու թողութիւն պիտի շնորհէ: Ահա թէ ինչու Աստուած ուզեց որ Իրեն համար յարուկ տեղ ըլլայ, հակառակ այն իրողութեան, ուր յաճախ մարդիկ կ'ըսեն, ամէն տեղ կրնանք մենք Աստուծոյ հետ հանդիպիլ, ինչ կարիքը կայ եկեղեցի երթալու: Այո, Աստուած ամենուրեք կրնայ մեզի հետ հանդիպիլ, մենք Իր հետ, բայց Աստուծոյ նպատակը այն է որ մարդը ստովի տեղերը զանազանել, եւ պաշտամունքի հասկացողութիւնը, այն ինչ որ պաշտել կը նշանակէ՝ ծառայել: Ուրեմն երբ մենք պաշտամունքի կու գանք, զԱստուած պաշտելու, այսինքն՝ Աստուծոյ ծառայելու, որպէսզի ամբողջութեամբ կտրուելու մեր առօրեայէն եւ կեդրոնանալու Աստուծոյ վրայ: Այնպէս ինչպէս ծառան կը կեդրոնանայ իր տիրոջ հրա-հանգներուն: Ասաֆ իմացաւ, հասկցաւ որ Աստուած ինչ բան վերապահած է ամբարիշտներուն համար, անդունդին եզրին հասած, կորուստի մարմնուած, եւ անոր ոչնչացումը յանկարծակի, եւ սարսափահար մահուան պիտի մարմնուի: Ասաֆ սկիզբը նախանձով կը դիտէր այդպիսի մարդու յաջողութիւնը, բայց այդպիսի յաջողութիւն, որ ժամանակաւոր ու խափուսիկ, որուն աւարտը ահաւոր:

Ահա Ասաֆ կը խոստովանի իր մեղքը: Ասաֆ տեսնելով ամբարիշտին ժամանակաւոր յաջողութիւնը, իր մտքին կու գան այնպիսի խորհուրդներ, որ իր հոգին կը սկսի դառնանալ, եւ կը սկսի յիմարանալու, եւ տեսնելու ճշմարտութիւնը եւ չհասկնալու: Որովհետեւ այս աշխարհի իշխանը ասքերը կուրցուցած, մտքերը խաւարացուցած: Ահա այդ խոստովանութիւնը կու գայ բանալու միտք եւ հասկնալու թէ Աստուած իր կողքին է, եւ առաւել եւս ձեռքէն բռնած, որպէսզի զինք առաջնորդէ աստուածային խորհուրդներով եւ ոչ թէ աշխարհիկ ցանկութիւններով: Պօղոս Առաքեալ Հռոմայեցիներուն գրած նամակին մէջ պիտի ըսէ. «Այս աշխարհի մարդոց վարմունքը մի ընդօրինակէք, այլ նորոգուած միտքերով նոր մարդ եղէք, որպէսզի ձեր փորձառութեամբ ընտրէք լաւը, գիտնալով Աստուծոյ կամքը, այսինքն՝ ինչ որ բարի է, ընդունելի է իրեն եւ կարարեալ» (12:2):

Հակառակ Ասաֆի մեղքին, Ասաֆ կ'անդրադառնայ որ Աստուած փակաւին Իր ողորմութիւնը կը ցուցաբերէ իր նկատմամբ անոր ձեռքէն բռնելով, եւ Իր խորհուրդներովը զինք առաջնորդելով, եւ աւարտին ալ փառքով զինք ընդունելով: Նոյն ողորմութիւնը պիտի ցուցաբերէ եւս երբ կը վերադառնանք Աստուծոյ: Առաւել, Աստուած նաեւ պիտի ստովեցնէ ու առաջնորդէ քայլերդ ինչպէս ասպելու: Ահա թէ ինչու կ'ըսէ. «Խօսքերդ լոյս են եւ ճրագ իմ քայլերուս եւ ճամբաներուս»:

Ասաֆ շնորհակալութիւն կու յայտնէ եւ կը խոստովանի թէ ուրիշ մէկը չունի եւ ուրիշ մէկը չուզէր ալ ունենալ: Ասաֆ եթէ կը նախանձէր ամբարիշտներուն յաջողութեան համար եւ անոնց դիզած հարստութեան, ապա կը գիտակցի թէ ինք ունի այնպիսի հարստութիւն մը որ ամէն տեսակի հարստութենէ վեր է, Աստուծոյ ներկայութիւնը: Այսօր ալ մեր ուզած ու փնտրած հարստութիւնը ի՞նչ է: Կամ ընդհանրապէս ինչ բանի համար է որ կը նախանձինք այն ինչ որ ուրիշները ունին, բայց մենք չունինք:

Այո, մարդուս միտքն ու մարմինը կը տկարանան, բայց Ասաֆ կ'ուզէ որ իր միտքի յենարանը Աստուած ինք ըլլայ յաւիտեան: Ասաֆ կու գայ եւ կը յիշեցնէ, որ անոնք որ Աստուծմէ հեռու ենք ու կը հեռանան պիտի կորսուին, իսկ անհաւարարիմները՝ պիտի ոչնչանան: Տեսէք, նախադասութիւնը ապառնի է՝ «Պիտի»: Կը նշանակէ, հիմա կրնան պահ մը ուրախ, երջանիկ, հանգիստ կեանք ասպիլ, որուն համար կը նախանձի Ասաֆ, բայց այդպիսիները եթէ շարունակեն Աստուծմէ հեռու մնալ, իրենց աւարտը յայտնի է: Իսկ Աստուծոյ մօտիկ եղողներուն համար երանութիւն է, ահա թէ ինչու միայն Տիրոջ ասպաւինած է, եւ պիտի վկայէ Աստուծոյ գործերուն մասին: